

1. KAPITEL

Hej, onkel!

– Når planterne visner langsomt hen, er det slut med sol og sommer igen. Tralali tralala tralalej lej lej ... Den dybe, vibrerende stemme i radioen forstummede.

– Og her hørte vi årets melodigrandprixvinder, den utroligt smukke og bevægende 'Tralali tralala tralalej'. Vores lyttere havde garanteret ikke vanskeligt ved at høre, hvem der sang. En stemme så pragtfuld tilhører ingen andre end landets folkekære entertainer Sten Sprossen, som er gæst i studiet i dag. Hjerteligt velkommen, Sten, speedsnakkede journalisten, og en brummende stemme takkede.

Familien Johansens røde stationcar rullede fremad. Børnene Mikkel og Lilli sad omme på bagsædet og studerede *Håndbog for detektiver*, mens de hviskede sammen.

Mor Line, der kørte bilen, smilede bredt og kiggede på sine børn i bakspejlet.

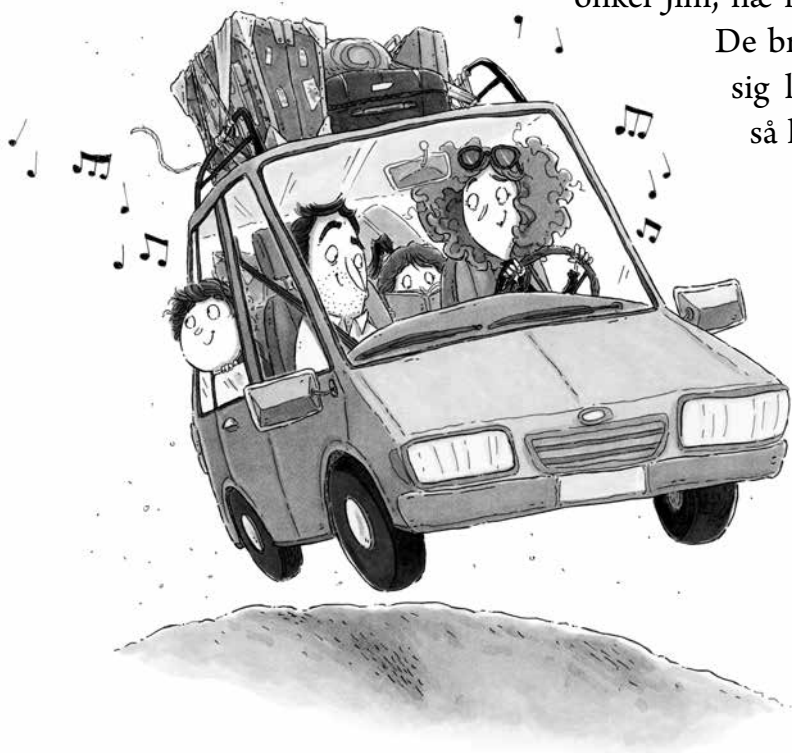
– De er vel nok i godt humør, sagde hun til sin mand, Jakob, som sad ved siden af.

Line og Jakob skulle på tjenesterejse til Nepal, og i mellemtiden skulle børnene passes hos Jakobs bror, Jim. Onkel Jim var reklamemand og kendt for sine forretningsidéer, sin fanatiske renlighedssiver og det faktum, at han simpelthen hadede børn.

Mikkel og Lilli havde før været tvunget til at bo hos deres onkel, mens deres forældre var ude at rejse, og dengang havde de protesteret under hele køreturen derhen. Hvorfor tog de så besøget så roligt denne gang?

Det handlede i hvert fald ikke om, at Lilli og Mikkel
var begyndt at kunne lide
onkel Jim, næ nej.

De brød
sig lige
så lidt

om ham som om uventede prøver i skolen. Men ved deres seneste besøg havde børnene lært Jims ejendommelige nabo, Alvilda Arvidsen, og hendes meget veltalende hane, Pedro, at kende, og sammen havde de oplevet det mest mærkværdige eventyr. Nu kunne børnene næsten ikke vente på, hvad der mon ville ske denne gang.

– Dette års melodigrandprixvinder er baseret på det populære digt af landets højtelskede digter for børn Irma Klonk: 'På Tralali tralala-tuen'. Var I fra begyndelsen klar over, at digtet skulle reciteres hen over stille akkorder fra en akustisk guitar? Og hvad gav jer idéen til at gøre naturen til en del af digtet? spurgte journalisten Sten Sprossen i radioen.

– For såvel mig som for vores sangskriverteam var det vigtigste, at vi ikke producerede sådan noget engangsbras, som det europæiske Melodi Grand Prix plejer at være fuldt af. I år ville vi deltage med et nummer, som appellerede mere med teksten end melodien. Samtidig hædrer vi Irma Klonks digt 'På Tralali tralala-tuen', som er dybsindigt og sentimentalt, men længdemæssigt for kort. Derfor tilsatte vores tekstforfatter, Karl Måberg, et drys af naturens skønhed. Jeg græd flere gange sammen med ham og produceren, så smukt er det digt, svarede Sten brummende journalisten.

– Vores lyttere vil sikkert gerne vide, hvad der er din yndlingspassage i det bevægende og inderlige digt, sagde journalisten.

Sten rømmede sig og gav sig derefter til at recitere:

– Bum-bum-faldera, et kor af limefrugter sjunger, da det fra søen runger: Vær stille og før mig bort herfra.

Sten tav, og man kunne høre et stille snøft.

– Og det der græder de over? lo Jakob. – Hvem kommer dog til at græde over 'På Tralali tralala-tuen'?

– Har I fundet på, hvad I vil skrive om? spurgte mor Line børnene.

Mikkel og Lilli havde tænkt sig at deltage i bladet *Brumbassens* konkurrence for skoleelever. Den bedste tekst ville blive hovedartiklen i bladet.

– Måske kan I skrive en artikel om jeres onkel. Landets sejeste kanonsælger, Josafat, øh, nå nej, jeg mener Jim, sagde Jakob. Han glemte altid, at hans bror havde skiftet navn fra Josafat til Jim. Af troværdighedsmæssige årsager, havde Jims begrundelse lydt.

Børnene vrængede. Onkel Jim var det sidste menneske, de ville skrive om til bladet. Medmindre de skulle skrive en artikel til en konkurrence om verdens mest modbydelige mand. Onkel Jim hadede virkelig børn, og han gjorde ingen undtagelse med sin familie. Ifølge hans egne ord var han blevet narret til at være gudfar for Mikkel. Jim elskede sit hvide hjem og ville ikke have børn ind i det, så de kunne svine det til. Men endnu højere end han elskede sit rene hjem, elskede han sin bil, som han hvert år skiftede ud med en ny model. Jo hurtigere den kunne køre, desto bedre. "Et menneskes værd ses på,

hvilken bil han kører,” plejede Jim at sige.

– Måske har Alvilda en idé til en artikel, hviskede Lilli til Mikkell, da stationcaren svingede ind på Skumringsstrædes grus.

– Bare vi også kan komme til at afprøve vores evner som detektiver, sagde Mikkell begejstret.

– Nu er vi der snart, råbte mor Line til børnene.

Skumringsstræde var en charmerende grusvej, hvor gamle, farverige træhuse lå side om side. Jims hus skilte sig lidt for godt ud fra de andre. Det var et moderne, hvidt etplanshus med fladt tag og en indkørsel, der var fuldstændig asfalteret. ”Det ligner en papkasse,” plejede naboerne at sige.

I indkørslen prangede en sort sportsvogn. Familien Johansens gamle stationcar svingede ind bag bilen, og i det samme kom en mand med et lumsk udseende faren-
de ud ad døren iført afslappede kakibukser og en tætsidende T-shirt, hans hænder piskede hektisk op og ned langs siderne. Det var Jim.

– Stands den skrotbunke! Stands! råbte han rød i hovedet.

Line standsede bilen og rullede vinduet ned.

– Hvad er der, Jim? spurgte hun forundret.

– Du kører ind i min nye, elskede bil! råbte han.

Line så forbløffet på ham. Der var mindst et par meter

hen til bilen. Hun slukkede dog for motoren for at skåne Jims nerver.

– Den er jo ikke engang tæt på, undrede Jakob sig fornujet, da han åbnede døren.

Jim tørrede ikkeeksisterende støv af motorhjelman på sin sportsvogn.

– Min bil skal have fem meter tomrum til hver side, ellers fungerer hybridfælgene ikke, svarede han strengt.

– Det her er den nyeste model på markedet. Den accelerer fra nul til hundrede på fire sekunder.

– Det er en virkelig nyttig egenskab, svarede Jakob.

Lilli og Mikkel hoppede ud fra bagsædet, mens deres pjuskede hår flagrede.

Jim så på dem med foragt.

De ser lige så ækle ud som sidst, tænkte han.

– Dav, onkel! råbte Lilli, men Jim ulejlignede sig ikke med at svare, han gik i stedet ind igen.

– Han er da i usædvanligt godt humør, lo Line.

Jakob bar børnenes tasker ind i gæsteværelset, mens Jim holdt skarpt øje med, at taskerne ikke skrammede væggene.

Lilli, som elskede at læse, havde denne gang kun taget én rygsæk fuld af bøger med.

– Det er meget muligt, at jeg ikke får tid til at læse særligt meget, havde hun sagt.

Line, Jakob og Jim drak kaffe ude i køkkenet, og børnene sad sammen og læste i *Håndbog for detektiver*. Jim pralede med sine nye reklameidéer, som han havde solgt for ågerpris til sine kunder.

Om aftenen, da Line og Jakob skulle køre, blev børnene stående i døren og vinkede frejdige og glade.

– Det her gik jo meget nemmere end sidst, sagde Line forundret.

– Godt, vi går i seng nu, meddelte Lilli sin onkel, da forældrene var kørt, og børnene gik hen imod gæsteværelset. Jim fulgte i hælene på dem og holdt øje med, at de ikke tog en afstikker eller rørte ved noget undervejs. Mikkel trak døren til gæsteværelset i efter sig og råbte muntert til Jim:

